

Leagăn

Ana Blandiana

Coboară verdele în galben
Ca într-un leagăn mai blând
În care îngerii se dezbracă și-și aruncă
Hainele mototolite pe pământ,
Pământul tot se-ascunde în odăjdii,
Sub care firul nopții dă colț
Și crește pur,
O, numai în octombrie poți să întâlnești
Îngerii goi răsând prin păduri.
Mânjiți de rouă pe obraz
Cu dinții negri de afine,
Cu spini și frunze agățate-n pene,
Ne fac cu mâna
Fără să te recunoască
Și fără să le fie
Nici frică, nici rușine.
Pe unde calcă,
Talpa strivește fruct
Și-nseamnă
Sămânța destinată nerodirii,
Ne pierdem printre ei -
Acestei lumi
Crepusculare
Noi îi suntem mirii.
O, mirii norocoși ce niciodată
Sortiți au fost să nu închege rod.
Se miră îngerii că nu port aripi
În felul lor stângaci, puțin nerod;
Copilăroși, încearcă să-și descheie
Însemnele puterii de pe omoplați.
Nereușind,
Se-apeacă supărați
Și-ncep s-arunce-n mine
Cu fructe și semințe...